

Kuidas Vana-Toomas jalutamas käis

Autor: Karin Järviste

Ühel tuulisel ja vihmasel sügisõhtul, Tallinna kohal linna valvates, tundis Vana-Toomas, et varbad hakkavad külmetama. Mõtles, et küll läheb üle, kuid oli juba kesköö käes ja külmus oli roninud juba sõrmeotstessegi. Lipp ta käes lehvis vägevalt ühte ja teise suunda.

Toomas oli juba pikka aega mõtisklenud, et äkki peaks paar ringi jalutama mööda Tallinna katuseid ehk hakkab soojem. Lubas endale, et kohe-kohe tuleb ta tagasi valvama. Üsna pea turniski vanake müüride peal, ronides tornides üles alla. Järsku seisis ta ees pika Hermanni vaim, Vana Toomase ammune hea sõber. Oh, kus Toomas ehmatas, samas oli tal hea meel sõpra jälle näha üle pika aja. Jäidki tuttavad siis lobisema teineteisega ja kuuma teed jooma külma vastu. Ajapikku tulid juurde ka paksu Margareta haldjas ja Kolme Õe torni elanikud. Juttu jätkus kogu ööks ja Vana Toomas unustas end teetassi taha. Ehmatusega märkas ta, et idataevas lööb taevas juba valgeks ja vihmgi on järgi jäänud, rutates hakkas Toomas tagasi oma raekoja torni poole liikuma. Enne koitu pidi ta oma tornis kindlalt tagasi olema. Aega oli vähe ja Toomasel oli rutt taskus. Siis ilmus ta juurde üks paha-paha tont, kes oli nii kiuslik ja hakkas Toomast kiusama, et ta mitte oma torni ei jõuaks. Küll pani ta jalga taha Toomasele ja siis sikutas teda mütsiservast. Toomas oli täitsa hädas. Viimasel hetkel kohtas ta tublit rüütlit, kes tondi kinni võttis ja ära viis. Päike oli kohe tõusmas, kuid Toomas polnud ikka veel oma tornis. Kauguses nägi ta oma torni, mis innustas teda aina enam kiirustama. Ta ruttas ja tegi kõige kiiremad sammud. Päikese tõusuni oli vaid üks minutikene aega, kui Toomas oli raekoja platsil ja sibas oma pisikeste jalgadega üles torni poole. Mitu korda ta koperdas oma teel kuni lõpuks ometi jõudis oma torni tippu, haaras lipu, mis oli pandud katuseservale hoiule. Ta vaatas mureliku pilguga Rae kellale ja ohkas kergendusest, ta oli jõudnud õigel ajal. Päike hakkas alles tõusma kõrgele taevasse, oodata oli ilusat sügisilma ning ka linnaga polnud õnneks öö jooksul midagi juhtunud. Vana Toomas lubas nüüdsest peale endaga alati kella kaasas kanda ja seda hoolikalt vaadata, et rohkem selliseid äpardusi ei juhtuks.